

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R. P. Valerii Reginaldi Bvrgvndi Seqvani E Societ: Iesv,
Praxis Fori Poenitentialis**

Ad Directionem Confessarii, In Vsv Sacri sui muneris ...

Regnault, Valère <1543-1623>

Mogvntiæ, 1617

Cap. 46. De quæstione, cuius damno res in depositum data pereat, & de
modo quo depositum finitur,

[urn:nbn:de:hbz:466:1-78477](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-78477)

apud duos, ff. Depositi. Quod idem est iudicandum, si res apud aliquem deposita, ipso mortuo peruenerit ad heredes ipsius communiter, ut cum diuidi non potuit; non item si transferit ex parte ad unumquemque: ut quando deposita est summa pecuniae, & vnus heredum accipit vnā partem, & alius aliam, vnusquisque solum tenetur ex parte quam accipit. Ita habetur ex lege Si duo, ff. Depositi.

Obligaciones, & actiones quae oriuntur ex deposito.

SECTIO III.

561. **A**D hanc, quatuor sunt obligationes quas habet depositarius ex contractu depositi. Prima est, rem apud se depositam custodiendi ea fide, & cura qua solet res suas, ex Cap. Bona fides, De deposito, & ex lege Quod Nerva, ff. Depositi. Huius plenior cognitio habebitur ex sequenti capite in priorē sectione. Secunda est, rem depositam restituendi absque mora quando cumque dominus illam repeteret, ex eod. Cap. Bona fides, & ex leg. i. §. Est autem, ff. Depositi. Sunt tamen aliquot casus in sequenti cap. se cetero posteriore proponendi, in quibus talis obligatio cessat. Tertia est, ex eadem lege prima, §. Si res deposita, rem depositam reddendi in eo statu in quo illam accepit, hoc est, non corruptam, nec fractam, nec diminutam, nec detritam, nec denique aliquo modo factam deteriorem; atque adeo refarciendi quicquid detrimenti eadem res passa est ipsius dolo, aut culpa saltem lata. Quarta, non vi re deposita absque consensu expresso, vel tacito depositoris, sique vtatur, reus furti in iure dicitur, lege Si faculum, ff. Depositi, & lege Qui furtum, ff. De conditione furtiua, & §. Furtum autem fit, Instituti De obligationibus quae ex delicto nascuntur. Non procedit tamen haec obligatio, iuxta ante habita in nu. 558. quando quis bona fide crederet domino futurum gratum vsum, aut quando idem vsum in eiusdem domini commodum cederet.

562. **A**CTIONES autem quae ratione depositi dantur, sunt duae, quae competunt deponenti, & ipsius heredibus aduersus depositarium, & ipsius heredes, cum depositarius ipse male verusatus est in deposito, aut heredes ipsius facti sunt locupletiores ex eo; tunc enim datur actio aduersus hos ad restitutionem rei integram; immo & aduersus heredem, qui nesciens rem penes testatorem depositam fuisse, alienauit eam, nec potest redimere, quia ad aestimationem rei depositae condemnabitur per legem primam, §. finali, ff. Depositi. Altera actio, legem Et quem, ff. Depositi, ex aduersus competit depositario, & ipsius heredibus aduersus depositorem, & ipsius heredes, quae repetat impensas necessarias, & viles, si quas fecit in re deposita; idemque damna, si quae passus est ex deposito, ut si quis sciens deponeret seruum qui fur esset, vel equum calcitrosum.

CAPVT XLVI.

De questione, cuius damno res in depositum data pereat, & de modo quo depositum finitur.

SVMMARIVM.

- 563 Depositum perit deponenti, nisi depositarius sit in dolo, aut lata culpa.
 564 Qui nonnumquam tenetur de leui, ac etiam de leuissima culpa.
 565 Casus in quibus id contingit.
 566 De difficultate, An depositarius mercede conductus tenetur tantummodo de culpa leui.
 567 Qui specialiter pro depositi custodia mercedem accipit, de leui quidem culpa tenetur, non tamen de leuissima.
 568 Idem iudicium est de eo qui non pro custodia specialiter, sed pro sua opera mercedem accipit.
 569 Modus quo depositum finitur.
 570 Casus aliquot in quibus depositarius non tenetur depositum reddere deponenti.
 571 Vbi & cuius expensis restituendum sit depositum.

572 Explicatio dubij, An lucrum partum ex deposito, restituendum sit deponenti.

573 Quaedam breuiter notata de deposito.

Explicatio questionis, cuius damno res data in depositum pereat aut deterioretur.

SECTIO PRIOR.

563. **S**I absque dolo, aut lata culpa depositarij, res deposita pereat, aut deterioretur; eam deponenti perire, aut deteriorari, habetur ex lege i. Cod. Depositi; vbi expresse dicitur depositarium teneri solum de dolo, aut lata culpa. Quod etiam bona ratione confirmatur in lege i. §. Is quoque, ff. De actionibus & obligationibus quia depositum ex se, & ordinarie fit in gratiam, & commodum solius deponentis; qui si negligentem rei suae custodem elegerit, debet, ut etiam habetur Instituti, tit. Quibus modis re contrahatur obligatio, §. Praeterea, suae facilitati imputare. Quanquam si magna sit negligentia, merito ea dolo equiparatur. Nec obstat quod in lege Si vt certo, §. 2. ff. Commodati, dicitur in deposito tantum praestari dolum; & in lege Contractus, ff. De regulis iuris, de depositum dicitur recipere tantum dolum. Sic enim intelligendum est, vt doli nomine comprehendatur lata culpa, iuxta textum in lege Quod Nerva, ff. Depositi; ac illud, quod in iure lata culpa dolo comparatur, lege aduersus, §. Haec actio, ff. Si menfor fallum modum dixerit. Atque haec quidem vera sunt spectata vi & natura huius contractus qui in depositario exigunt tantum fidem & curam gratuitam in custodiendo rem depositam.

Sed ex alio capite censei potest teneri, tum de culpa leui, tum etiam de culpa leuissima: immo, & de casu fortuito, ut bene explicat Gabr. in 4. distinct. 15. quest. 10. art. 3. dub. vltimo, nempe si nominatum conuentum est, vt de aliquo talium, vel de omnibus teneatur; ex Cap. Bona fides, De deposito, & ex lege i. §. Saep euenit, ff. Depositi, quoniam contractus legem accipiunt ex conuentione, ut dicitur in ead. lege, §. Si conuenit. Item si mora restituendi, aut doli, vel lata culpa in restituendo, vel custodiendo depositum, praecesserit culpam siue leuem, siue leuissimam, aut casum fortuitum, depositarius tenebitur de tali culpa, siue leui, siue leuissima, aut casu fortuito, etiam si apud deponentem res perisset, prout habet glossa ad tit. Cap. Bona fides, verbo De culpa. Et ratio esse potest, quod radix obligationis tunc restituendi sit iniusta acceptio.

564. Ex his autem intelligitur damnum semper ad depositarium pertinere, quando per vsum rei depositae contra voluntatem deponentis, aut aliqua alia ratione ei non permessa, perit res ipsa deposita, aut deterior facta est. Nam talis vsum est cum dolo, qui tanquam causa damni, obligationem inducit illud refarciendi, quae sic excludit exculationem, vt pactum iniuri nequeat, quod depositarius de eo non teneatur, ex lege i. §. Illud non probabis, ff. Depositi (vbi ratio redditur, quod id sit contra bonos mores) & ex lege Contractus, ff. De regulis iuris, & ex lege Si vnus, §. Illud ff. De pactis.

565. Adhuc, si depositarius vltro se offerat ad custodiendum depositum, tenetur de culpa leuissima, non tamen de casu fortuito, quando deponens quarebat diligentissimum, quem depositarius excludit offerendo se, illumque delult. Istud docent in verbo Depositum Angelus §. 3. & Sylva. qu. 1. Tenetur etiam de eadem culpa depositarius, si depositum factum sit tantum gratia ipsius, ut notat Panorm. ad memoratum Cap. Bona fides, num. 3. Sin factum sit in vtriusque commodum, tenetur depositarius de culpa leui, non de leuissima. Similiter si factum sit in commodum quidem solius deponentis, sed depositarius ex amicitia se obtulit, & propterea deponens omisit alteri diligentiori rem suam committere, prout ex communi sententia habet Nauar. in Enchir. cap. 17. n. 181.

566. **S**PECIALI autem difficultas est. An similiter de culpa leui tantum consensus sit teneri depositarius, qui mercede praestat rei depositae custodiam, an etiam de leuissima? Vbi aduertit, constare quidem, cum quis recipit deponi-

depositum gratis custodiendum, ita ut contractus fiat in bonum solum deponentis; teneri solum, ut ante habitum est, de lata culpa, & dolo, quia tunc contractus non fit in bonum depositarij. Cum vero recipit mercede custodiendum, quia tunc contractus fit tam in ipsius, quam deponentis bonum, teneri de culpa etiam leui. Sed tamen posse dubitari, an teneatur quoque de leuissima. Quod ut explicetur; notandum est; talem depositarium duplicem esse posse, vnum qui specialiter pro custodia mercedem accipiat, qualis censetur qui nullam aliam operam præstat, nisi fidem suam, & curam in custodiendo rem depositam; alterum qui mercedem non accipiat specialiter pro custodia, sed pro opera sua, industria, vel arte ad aliquid præstandam; quod dum præstat, interea custodiam habet, ex leg. Nauta, ff. Nauta, caupones, & stabularij, vt v.g. Iotor, aut sartor accipiens vestes purgandas, aut sarcinas debet interea illas custodire: & balnearior gerens curam balnei debet interea custodire vestes eorum qui in illo lauantur. Item gerens curam molendini, debet curam gerere frumenti quod ei traditur molendum. Item nauta, caupones, stabularij, & alij similes, quorum officium annexam habet custodiam eorum, quæ ipsis traduntur; nisi quando in hospitio, aut in naui suscipiebant, prædixerint eis, ut suarum rerum curam gererent, consenserintque prædictioni; ex lege vitima, in princ. ff. Nauta, caupones, & stabularij.

Quoad priorem depositorem igitur, licet Angelus & Syluester in verbo Custos, in principio aliter sentiant, statuendum videtur ipsum ex leui solummodo culpa teneri, nisi speciali, & expressa conuentione obligauerit se ad exactissimam diligentiam præstandam. Ratio est, quia custodia de se est contractus in vtriusque utilitatem celebratus. In iure autem cum agitur de obligatione præstandi culpam leuissimam, ea significatur nasci ex contractu celebrato tantummodo in bonum recipientis, vt in Cap. vnico De commodato, & in lege prima, ff. De actionibus & obligationibus. §. Et ille. Itemque ex lege Contractus, ff. De regulis iuris. Vnde leges quibus memorati authores nituntur, censendæ sunt pœnales; quæ proinde quatenus condemnant ad culpam leuissimam præstandam, non obligant in conscientia ante sententiam Iudicis. Aut certe intelligendæ sunt de eo custode, qui mercede specialiter conductus, expressa conuentione obligauit se ad exactissimam diligentiam præstandam, & per consequens vt de leuissima culpa teneretur.

Quoad posteriorem autem depositorem, hoc est, eum qui mercedem non accipit specialiter pro custodia, sed pro alia opera, vt ante habitum est; dicendum est pari ratione, ipsum teneri quidem de leui culpa; non tamen de leuissima. Nam & talis custodia, ex qua merces recipitur, fit in bonum vtriusque; non autem solummodo custodientis. Ita notant Angelus, & Sylu. verbo Nauta, in princ. Quod si opponas, ex lege Et ita. §. Ex hoc edicto, iuncta glossa, ff. Nauta, caupones, stabularij, haberi, eo ipso quod sententibus nautis, cauponibus, stabularijs mercedem accipientibus, aut iis quibus ipsi in tali ministerio vtruntur, aliquid in suam nauem, aut hospitium fuerit importatum; ipsos teneri de leuissima culpa, si illud pereat. Iidem authores respondent illud habere locum tantummodo in foro externo; quoniam ea lex est pœnalis, & fundata in præsumptione contra nautas, caupones, & stabularios, vt colligi potest ex verbis in ead. lege præcedentibus: Nisi forte id eo, vt innotesceret Prætor, curam agere reprimendæ improbitatis hoc genus hominum. In conscientia ergo lex ea non inducit obligationem, nisi facta condemnatione in iudicio. Cæterum si quis priuatus, aut amicitia, vel humanitatis tantum causa, nullaque mercede excipiat hospites, res multas secum inferentes in domum, tenebitur solum de dolo, & lata culpa; non autem de leui; quia officium quod præstat, tantum est in bonum ipsorum hospitium.

Modus quo depositum finitur.

SECTIO POSTERIOR.

Depositum de se finitur voluntate deponentis, ita vt reddendum ei sit simul, ac illud petierit. Nam ex Cap.

Bona fides, de deposito, & ex leg. i. §. penult. ff. Depositum, licet depositori pro sua voluntate reuocare depositum. Quod procedit etiam si deposito adiectum sit pactum, vt post mortem depositarij, aut deponentis, aut post aliquod aliud certum tempus constitutum, reddatur depositum. Nam tunc quoque depositor, si velit, mutare potest voluntatem, & repetere depositum, ante tempus constitutum, ex ead. leg. prima. §. Si deposuero apud te. Veruntamen, ex glossa ad leg. Si quis vel pecunias, verbo Exceptionem. C. Depositum pro expensis factis in re deposita, potest depositarius eam retinere quousque illa soluantur, non tamen quousque soluantur alia debita. Nam depositum in hoc habet speciale priuilegium, vt loco compensationis, seu pro debito in totum; aut loco deductionis, seu pro debito ex parte, licite retineri non possit à depositario, ex cit. Cap. Bona fides, & ex citata lege Si quis vel pecunias. Immo vt notat Ludouicus Molina de iust. & iur. tract. 2. disp. 526. vers. in deposito, ob idem priuilegium; neque si duo sint vicissim depositarij, potest vnus derinere alterius depositum quousque sibi suum restituitur; sed ei qui prior reperit, statim restituendum est.

Sunt adhuc & alij casus in quibus depositarius non tenetur depositum reddere, ei qui deposuit, ipsum repetenti. Primus est, quando si depositum redderetur, id fieret in alicuius iniuriam. Tunc enim illud reddere non tenetur depositarius; vt nec quando sequeretur commune Reipublicæ damnum. Immo lege iustitiæ tenetur negare, vt cum quis, dum furit arma deposita, repetit; cui non esse reddenda expressum est in Cap. Ne quis 22. q. 2. An autem cum quis pecuniam, quam apud aliquem deposuit, reposcit ad abusum, depositarius tenetur reddere, dubitatio est, cuius explicatio nem habes in præced. lib. 10. c. 13. sect. 2. dubio posteriore.

Secundus casus, qui cum duobus sequentibus habetur ex lege Bona fides, ff. Depositum, est quando bona deponentis confiscata sunt postquam deposuit. Etenim per confiscationem autoritate legis ob delictum, priuatur quis suis bonis. Tertius, quando quis rem deposuit apud proprium dominum ignorantem esse rem suam. Nam postea cognoscens esse suam, non tenetur eam reddere deponenti. Quartus, quando fur deposuit apud me rem furtiuam, & deinde ipse simul, & dominus verus eam repetunt. Debet enim tunc idem dominus præponi furi. Quod si fur prius repetat, in eadem lege dicitur ei reddendum esse depositum. Quod verum est in casu, in quo fur repetit domino non comparente. Nam si dominus compareat, & siue ipse ante, siue post furem repetat, ei in conscientia semper reddendum est depositum, cuius est verus dominus, non autem fur.

SI QVÆRAS, vbi sit reddendum depositum, & cuius expensis responderet ex leg. Si in Asia; §. Depositum, ff. Depositum, ibi reddendum esse, vbi sine dolo malo existit depositarius; nempe si Titius qui vestem à Seio depositam accepit in Asia, commigrauit Romam, secum eandem vestem deferens, tenetur solum eam restituere Romam, vbi ea est, sique transmitti debeat in Asiam, id fiet expensis depositoris; dummodo non sit dolo, aut lata culpa depositarij translata. Ratio est, quia depositum fit in gratiam solius deponentis, & traditum est fidei & curæ depositarij; ad cuius fidelem custodiam pertinet, vt ipse mutans domicilium, deferat secum rem depositam; vnde non debet damnum pati, cum gratis fidem suam, & custodiam adhibeat. Atque ita relinquitur, vt expensis deponentis debeat restitutio fieri. Ad quid teneatur depositarius recusans restituere rem depositam, damnatus in foro externo; vide apud Molinam in cit. tract. 2. disput. 526. sub initium.

Si secundo quæras, an lucrum quod depositarius fecit ex deposito, sit reddendum deponenti? Respondetur, quod etsi tale lucrum sit reale partum, cum non liceat depositario vti deposito, vt habitum est in præced. num. 561. si tamen factus non sit rei depositæ, sed industriae, laboris, & operæ propriæ eiusdem depositarij, vt cum hic ex illa negotiatur emendo, vel cambiando, ipse non tenetur reddere, sed potest tanquam de suo partum sibi retinere. Sin au-

tem lucrum cuiusmodi sit fructus rei depositæ, depositarius tenetur illud restituere deponenti, cui illa tanquam domino fructificauit. Exemplum est, si quis equum apud se depositum locando aliquid acquirat.

573.

NOTA, quod si æstimatione pecuniæ depositæ auctoritate Principis, vel Reipub. creseat, vel decreseat dum manet apud depositarium, eam esse reddendam secundum æstimationem quam habet tempore solutionis; nam vt apud deponentem manet rei depositæ dominium, ita etiam ad eum pertinet illius, siue damnum, siue commodum. Secus attem erit si depositum ita fiat, vt degeneret in contractum, quo dominium transferatur ad modum antea num. 557. propositum. Tunc enim pecunia restituenda est secundum æstimationem quam habebat tempore depositi accepti: nam eo ipso quod rei dominium transiit in depositarium, ad ipsum pertinet tam damnum quam commodum.

Nota etiam ex lege Si hominem, §. Quoties. ff. Depositum; quando numularij cedunt foro, eos qui apud ipsos deposuerunt, præsertim interuentu publici instrumenti, priuilegium habere, vt præferantur cæteris creditoribus, qui tantum sunt chirographarij. Immo quotiescunque depositum tale fuerit, quo res deposita non transiit in dominium depositarij, depositor præfertur vniuersi huius creditoribus omnibus. Vide Molinam de iust. & iur. tract. 2. disp. 52. 6. vers. Quod attinet ad vltimum.

CAPVT XLVII.

De definitione & diuisione pignoris seu hypothecæ.

SUMMARIUM.

- 574 Inter pignus & hypothecam qua præter nominis, sit differentia.
 575 Quæ res possit dari in pignus.
 576 Quæ non possit, vt nec vendi.
 577 Res accepta in pignus potest esse eadem ratione dari in pignus, qua accepta est.
 578 Quo modo possit eadem res pluribus hypothecari.
 579 Quatenus possit res pupilli in pignus dari.
 580 Obseruanda de modo quo debet hypotheca intelligi & accipi.
 581 Varia diuisiones pignoris seu hypothecæ.
 582 Hypothecæ actus pro dote, & pro administratione bonorum pupilli, vel minoris, aut honorum Ecclesiæ.
 583 Aliæ plures eiusdem generis.
 584 De hypothecæ tacita nascente ex habitationum, aut prædiorum locatione.
 585 Res emptæ ex pecunia mutuo data non hypothecatur tacite illi, qui eam dedit.

Definitio Pignorum.

SECTIO PRIMA.

574. INTER pignus, & hypothecam nominis tantum scilicet innum differre dicitur in lege Res hypothecæ dari. §. Inter pignus, ff. De pignorum & hypothecis. Attamen, ex §. Item Seruiana, Institut. de actionibus. & ex leg. Si rem alienam. §. Proprie. ff. de pignoratitia actione. interdum ii iure sic distinguuntur, vt pignus dicatur proprie cum transiit ad creditorem, id est, cum creditori res traditur, retinenda apud se ad securitatem debiti; vnde à pugno vocatum esse, habetur in lege Plebs. ff. De rerum & verborum significatione, §. Pignus. quia res quæ pignori dantur, manu traduntur; vnde & pignus rei mobilis proprie constituitur, vt ibidem additur. Hypothecæ vero dicatur proprie, cum res non transiit ad creditorem, nec possessio illius est ipsi tradita; sed tantum supposita, subiectaue obligationi. Id autem quod indifferenter significatur, vtroque illo nomine definiti potest, iuxta textum in citato §. Item Seruiana, quod sit res de qua inter debitorem & creditorem conue-

nit vt obligetur pro debito. Quæ definitio est quidē tantum pignoris sumpti quatenus res est; sed id de satis intelligitur, quomodo quatenus contractus est, debeat ex obiecto suo finire, nimirum, quod sit conuenio inter debitorem, & creditorem de re, vt ad securitatem, pro debito obligata sit, ex ea; satisfiat, si non fuerit aliunde satisfactum. Vnde intelligitur creditorem in pignus seu hypothecam acquirere ius reale; ita vt ad quemcunque talis res deuenierit, ea transeat cum reali onere, vt satisfiat ex illa; nisi sit aliunde satisfactum. Quod Molina notans in memorato tract. 2. disp. 528. vers. iuxta hæc. aliquot legibus citatis; addit talem contractum perfici solo consensu exterius expresso, etiam per internuntium, aut literas; siue res quæ subiciuntur pignori vel hypothecæ, præsentem adsint, siue non; perinde ac vltuenit in contractu emptiōnis & venditionis.

Porro eiusmodi res potest esse vel mobilis, vt mas aureū, vel argenteum, gemma, velis, &c. vel immobilis, vt prædium, vel se mouens, vt pecora: item res incorporalis, vt usufructus, ex lege Si is. §. V usufructus. ff. De pignorum. Item seruitutes via, itineris, aquæ ductus in prædijs rusticis, ex lege Sed an via. eo. tit. non autem in prædijs vrbanijs, ex citata leg. Si is. §. fin. ne scilicet varietate vtenium, ædificia vrbium deformetur. Item actiones, & cautiones, ex quibus vtilitas percipi potest, ex leg. Cum conuenit. eo. tit. Vbi aduerte obiter, quod Molina in eod. tract. disp. 534. in initio tractat; si quis pignori obliget, aut tradat scripturam, seu instrumentum tituli, quo res aliqua ad se pertinet, ipsum concesseri eandem pignori subicere, iuxta leg. 2. Cod. quæ res pignori obligari possunt. Item dari possunt res futuræ, & quæ tantum habentur in spe, vt fructus arborum, & fructus pecorum, ex lege Et quæ nondum. eo. tit. Dari denique possunt alia, de quibus Molina d. sp. 529. à medio habentis adiunctam vtilitatem, quæ vendi possit ad satisfaciendum debito, pro quo datur pignus. Vniuersim enim quæ vendi possunt, pignori quoque possunt subici, iuxta textum expressum in lege Sed & quod. ff. De pignorum.

DEBENT autem esse bona propria quæ dantur in pignus, non autem aliena, ex leg. Si probaueris, & leg. Quæ prædium. Cod. Si aliena res pignori data sit. & leg. Qui filios. Cod. Quæ res pignori obligari possunt. Quod tamen intellige, nisi id fiat de voluntate domini; aut ipso quidē ignorante, sed postea approbante factum, ex lege Aliena. ff. De pignoratitia actione (de quo videri potest Molina d. sp. 529. sub initium, & disp. 531. vers. In priori.) aut nisi pecunia pro qua datum est pignus, versa sit in ipsius vtilitatem, ex lege 1. Cod. Si aliena res pignori data sit; aut nisi is qui ipso ignorante dedit, fuerit procurator generalis omnium bonorum ipsius, ex gloss. ad eand. leg. in verbo Procurator. (qua de re videri potest Molina in citata disp. 531. sub initium) aut nisi sit publicus administrator ciuitatis, qui potest illius bona obligare, ex leg. Si is. ff. De pignorum. in princ.

Porro ea quorum non est commercium, sicut emina non possunt, ita nec in pignus recipi, ex l. 1. §. Eam rem. ff. Quæ res pignori, vel hypothecæ datæ obligari non possunt: tamen quæ ponuntur homo liber, ex Cap. 2. De pignorum. vbi vide gloss. ad verbum Lex, excipientem tres casus: quorum primus est, cum quis captiuum redemit; eum enim potest seruare in pignus, donec pretium solutum restituat. Secundus, cum pater est in extrema famis necessitate; nam tunc vt vendere, sic in pignus dare potest filium. Tertius, cum pro pace, vel fide data seruanda datur in obsequium. Ponuntur etiam instrumenta & animalia aratoria, ex leg. Executores, & duabus sequentibus. Cod. Quæ res pignori obligari possunt. Ponuntur item res sacre, vt calices, vestes sacerdotales, &c. itemque loca religiosa: De quibus vide in verbo Pignus, Angelum §. 2. & Sylu. quest. 3. & Molinam d. sp. 530. in princ. Virgente tamen necessitate ad alendos pauperes, vel captiuos redimendos, vt idem admovent, non modo in pignus dari possunt; sed etiam vendi: vt & pro debito Ecclesiæ soluendo, quando eæ sunt superflue, nec illud potest aliter solui.

NONNULLA occurrunt hoc loco notanda. Primum est, creditorem posse pignus à debitore acceptum obliga-